

НАША ПОЉОПРИВРЕДА И ШУМАРСТВО

ГОДИНА VI

ТИТОГРАД, 1960

БРОЈ 1

СЈЕЋАЊЕ НА СВИЈЕТЛЕ ЛИКОВЕ Н.О.Б.-е

IN MEMORIAM

Милуџин П. Лакићевић **студент агрономије — Народни Херој**

Рођен је у Доњој Морачи у бившем Колашинском срезу 1912 год. у ситничковичкој породици. Основну школу и гимназију учио је у Колашину и Беранама. После завршене гимназије уписао се на Пољопривредно-шумарски факултет у Земуну. Студије није завршио јер га је рат предахитрио. Припадао је напредном студентском покрету на Београдском универзитету и учествовао у свим акцијама напредних студената свог факултета и Београдског универзитета. Примљен је у КПЈ на факултету 1938 године.

До тринаестојулског устанка 1941 године учествовао је у разним акцијама које је организовала Партија на Универзитету и на територији Колашинског среза. Запажена је нарочито његова активност на спровођењу линије КПЈ у одбрани земље, а у бившој југословенској војсци истицао се у подизању борбеног духа и морала код војника, спроводећи ставове Партије по питању рата и борбе против фашизма.

Као наредник-ћак учествовао је у краткотрајном рату бивше Југославије противу окупатора и истакао се храброшћу у че-

ти у којој је био један од руководилаца. Његова се чета није предала непријатељу по капитулацији бивше Југославије, него се организовано повлачила, а војници су своју ратну спремност одијели кућама спремни да, нешто касније, наставе борбу против окупатора.

У припремама за устанак у Колашинском срезу, у прољеће и љето 1941 године, Милутин је руководио војном обуком омладине и као добар комуниста и војник преносио младим људима своје војничко знање и искуство извршавајући савјесно један од веома важних партијских задатака. Приликом заузимања Колашина 17 јула 1941 године био је замјеник команданта Комског одреда и као члан Партије са добрим војничким квалитетима допринио успјешном извршавању акције. У припремама за устанак у Колашину учествовао је као члан Среског комитета Партије за Колашин.

Крајем 1941 године кад је устаничка активност била успорена новим притиском окупаторских снага, Милутин је постављен за комесара Комског одреда и знатно је утицао на учвршћивање војних јединица и подизање борбеног духа код маса.

Непосредно је учествовао акцијом рушења моста на Пајковом Виру на комуникацији Подгорица — Колашин коју су релацију Италијани упорно одржавали, а последице овог напада оживјеле су и друге партизанске акције у овоме крају.

Истицао се личном храброшћу и предузимљивошћу у ликвидирању разних петоклонашких елемената и изразитих непријатеља Устанка и својим ставом и одлучношћу био диван пример млађима како се човек мора борити за побједу Револуције и слободу свога народа.

Радовао се сваком сусрету са омладинцима и омладинкама који су тих дана пришивали на своје капе прве партизанске ознаке — петокраке звијезде са малим тробојкама — и са усхићењем говорио о новим борцима и њиховим будућим подвизима.

Учествовао је у низу акција противу четника који су почетком 1942 године надмоћно надирали да заузму Колашин. Постављао нове одбранбене положаје у околини Колашина и бодрио промрзле партизане да истрају у борби против народних непријатеља у оним тешким данима незапамћене хладноће каква је била зима 1942 године.

Кад су се партизанске снаге у прољеће исте године по наређењу Врховног штаба морале повлачити из Црне Горе према Босни друг Милутин је са једном четом штитио отступницу партизана преко Сињајевине и упорно задржавао четнички продор из правца Борове Главе.

У тешкој ситуацији повлачења партизана, непомирљив са схватањем да се мора отступати и тражити заклон од непријатељских рафала, пао је смртно погођен на Проћеталим главинама на Сињајевини маја 1942 године.

Када се на првом мало дужем војничком предању неко од бораца одлучио да саопшти његовој мајци која је такође била у партизанима... "погибе Милутин" ... у оку старице засвијетлила је суза која тог тренутка није канула.

Мучна тишина која у таквим тренуцима изгледа много дужа него што стварно јесте прекинута је питањем мајке: „Спасите ли му пушку?“. Брига поносне мајке за славу и част партизанског оружја и жеља да тамо буде и пушка њеног погинулог сина добила је потврдан одговор, јер пушку друга Милутина партизани нијесу оставили.

Као да се то заиста морало све догодити мајка је рекла: „Нека је срећна његова смрт за нашу борбу“.

Милутин Лакићевић је одликован Орденом Народног хероја, 10 јула 1952 године.

У мају ове године навршава се 18-то годишњица откада је погинуо Милутин, један од најхрабријих бораца и руководиоца бившег Колашинског среза.

Инж. Бранко Булатовић